

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 18, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2022:2989](#) 19-08-2022

Geluidsontheffing APV/Leeuwarden

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:4687](#) 12-08-2022

Handhaving Waterwet/Waterschap Scheldestromen

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2457](#) 24-08-2022

Last onder dwangsom/Midden-Delfland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2453](#) 24-08-2022

Bestemmingsplan/Hardinxveld-Giessendam

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2383](#) 17-08-2022

Last onder dwangsom/Waterland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2334](#) 17-08-2022

Wnb-vergunning/Overijssel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2394](#) 17-08-2022

Bestemmingsplan/Boekel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2328](#) 10-08-2022

Handhaving peilbesluit/Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden

RECHTSPRAAK

Geluidsontheffing APV/Leeuwarden

Voor de geluidsontheffing is een onjuist geluidsspectrum toegepast en de voorgeschreven handhaving is te beperkt.

Casus

Bij besluit van 6 april 2022 heeft verweerder aan de Stichting Psy-Fi een geluidsontheffing onder voorschriften verleend voor het houden van een meerdaags muziekevenement op een deel van de gronden van het recreatiegebied De Groene Ster te Leeuwarden. Verweerder is voor deze ontheffing van de APV aangesloten bij zijn 'Beleidsregel geluid 2018, evenementen in de open lucht'. Deze beleidsregel heeft dezelfde strekking als de veelgebruikte 'Nota Evenementen met een luidruchtig karakter' (nota Limburg). Hierin wordt onder andere ingegaan op het begrip onduldbare hinder. De geluidsontheffing is onder voorwaarden verleend. In een voorschrift zijn geluidsniveaus (langtijdgemiddelde beoordelingsniveau) vastgelegd waaraan voldaan moet worden op referentiepunten en Front of House's. De meetduur van de geluidsniveaus is 1 minuut.

Een omwonende is in beroep. De geluidsontheffing voldoet volgens eiser niet aan hetgeen door de rechtbank en de Afdeling in eerdere uitspraken over het festival is bepaald. Daarmee is er sprake van een ondeugdelijke motivering voor wat betreft de aanvaardbaarheid van de geluidsnorm. Voorts biedt volgens eiser het voorgeschreven meetprotocol, waarvoor is aangesloten bij de gemeentelijke Beleidsregel, geen waarborg dat geen onduldbare hinder op zal treden.

Verweerder geeft aan dat de geluidsniveaus conform de gemeentelijke Beleidsregel zijn en niet leiden tot onduldbare hinder. Over de handhavingkwestie met het meetprotocol geeft verweerder aan dat dit buiten de omvang van het geding valt.

Rechtsvragen

1. Is verweerder uitgegaan van het juiste muziekspectrum en staat vast dat de toegestane geluidsniveaus niet tot onduldbare hinder zullen leiden?

2. Is de wijze van handhaving zoals bepaald in de vergunning vatbaar voor beroep en zorgt de vastgelegde manier van handhaving voor het voorkomen van onduldbare hinder?

Uitspraak

1. De rechtbank constateert dat verweerder bij de voorgeschreven normering enkel is uitgegaan van geluidsniveaus zoals deze worden veroorzaakt binnen het housespectrum. In eerdere procedures, zoals blijkt uit de uitspraken van de rechtbank van 17 juli 2019, ECLI:NL:RBNNE:2019:3198, en de Afdeling van 19 mei 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1038, is echter vastgesteld dat voor een worstcasebenadering in de normering bij het onderhavige festival uitgegaan moet worden van het ultra-bass-spectrum. Ter zitting is met verweerder vastgesteld dat in het rapport van DGMR niet wordt geadviseerd om enkel te normeren op het housespectrum. Verweerder heeft weliswaar ook aangegeven dat spectrumafhankelijk wordt genormeerd, maar deze stelling wordt niet ondersteund door de rapportage van de onafhankelijke deskundige. De enkele stelling van verweerder zelf heeft onvoldoende bewijskracht om daarmee het bestreden besluit te kunnen dragen. Derhalve staat niet vast dat de toegestane geluidsniveaus niet tot onduldbare hinder zullen leiden.

2. De rechtbank meent dat, nu de wijze van handhaving is voorgeschreven in de vergunning, het onderdeel uitmaakt van het bestreden besluit en daarmee vatbaar is voor beroep.

Uit het meetprotocol valt op te maken dat verweerder pas handhavend zal optreden indien binnen een (aaneengesloten) meetperiode van 5 minuten (gemeten als 5x1 minuut), driemaal een hogere waarde voor $L_{Aeq,1 \text{ minuut}}$ en/of $L_{Ceq,1 \text{ minuut}}$ is gemeten dan is toegelaten. Indien in de periode van 5 minuten slechts eenmaal (of tweemaal) een hogere waarde is gemeten dan toegelaten, wordt dat als een uitschieter beschouwd en wordt niet gehandhaafd.

Gegeven het feit dat tot de grens van hetgeen onduldbaar is wordt genormeerd, dient elke overschrijding naar het oordeel van de rechtbank in beginsel te worden voorkomen. De handhaving zou daarop toegespitst moeten zijn. De rechtbank stelt vast dat bovenstaand instrumentarium tot gevolg heeft dat er in ieder geval gedurende twee van de vijf minuten overschrijdingen van de toegestane geluidsniveaus kunnen plaatsvinden, zonder dat dit tot handhaving van de kant van verweerder leidt. De rechtbank is er niet van overtuigd dat dit, binnen het kader van het voorkomen van onduldbare hinder, een adequate wijze van handhaven vormt. De stelling van verweerder dat er bij handhaving zorgvuldig gehandeld moet worden, is onvoldoende om tot een andere beoordeling te komen. In dit geval leidt deze zorgvuldigheid jegens vergunninghoudster immers tot een situatie waarbij omwonenden een groot deel van de tijd onduldbare hinder kunnen ondervinden.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 19-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2022:2989

Zaaknummer: LEE 22/2072

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Hardinxveld-Giessendam

Ontbreken m.e.r.-beoordelingsbesluit, aangezien een inhoudelijke beoordeling ontbreekt, is er geen aanleiding om het gebrek te passeren of de rechtsgevolgen van het bestemmingsplan in stand te laten.

Casus

De gemeenteraad van de gemeente Hardinxveld-Giessendam heeft het bestemmingsplan 'Ijzergieterij' vastgesteld. De Ijzergieterij is een (voormalige) bedrijfslocatie. Het plan voorziet onder meer in een transformatie van dit gebied naar een locatie voor de bouw van 150 woningen.

Er is onder meer beroep ingesteld door omwonenden die zich verzetten tegen de voorziene woningen binnen het plangebied. Zij vrezen met name voor bodemverontreiniging, wateroverlast en verkeersoverlast.

Appellanten betogen dat voorafgaand aan de vaststelling van het plan ten onrechte geen expliciet m.e.r.-beoordelingsbesluit is genomen. De gemeenteraad heeft in ieder geval niet inzichtelijk gemaakt dat dit is gebeurd.

Rechtsvragen

1. Is er een m.e.r.-beoordelingsbesluit?
2. Kan dit gebrek (het ontbreken van een m.e.r.-beoordelingsbesluit) met toepassing van artikel 6:22 Awb worden gepasseerd?
3. Kunnen de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand blijven.

Uitspraak

1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 juli 2019,

ECLI:NL:RVS:2019:2298, overweging 7.3) betekent het vereiste in paragraaf 7.6 van de Wet milieubeheer dat het bevoegd gezag een beslissing neemt omtrent de vraag of bij de voorbereiding van het betrokken besluit voor de activiteit, vanwege de belangrijke nadelige gevolgen die zij voor het milieu kan hebben, een milieueffectrapport moet worden gemaakt, dat hierover een besluit van het bevoegd gezag is vereist, een m.e.r.-beoordelingsbesluit.

Als bijlage bij het ontwerpbestemmingsplan is een aanmeldnotitie m.e.r.-beoordeling van 4 mei 2020 gevoegd. In de aanmeldnotitie staan diverse aspecten beschreven, maar staat niet expliciet vermeld of er al dan niet belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu optreden als gevolg van het plan. Op de zitting heeft de raad toegelicht dat het college op 26 mei 2020 geen expliciet besluit heeft genomen en dat ook geen concreet beslispunt bij het college voorlag dat het maken van een milieueffectrapport niet nodig was. Het college heeft volgens de raad wel alle stukken kunnen zien en kwam tot de conclusie dat geen milieueffectrapport hoefde te worden gemaakt. Het voorgaande betekent dat voorafgaand aan de terinzagelegging van het ontwerpbestemmingsplan op 4 juni 2020 geen expliciet m.e.r.-beoordelingsbesluit is genomen.

2. In de uitspraken van 26 september 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3131, overweging 3.5, en 15 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1513, overweging 11.5, heeft de Afdeling een schending van paragraaf 7.6 van de Wet milieubeheer vanwege het ontbreken van een (tijdig genomen) m.e.r.-beoordelingsbesluit gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb, omdat in die gevallen belanghebbenden daardoor niet waren benadeeld. Benadeling van belanghebbenden was toen niet aan de orde, omdat in die zaken uitsluitend de beroepsgrond naar voren was gebracht dat een (tijdig genomen) m.e.r.-beoordelingsbesluit ontbrak. In die zaken waren geen inhoudelijke beroepsgronden naar voren gebracht tegen de verrichte vormvrije m.e.r.-beoordeling.

In de eerdergenoemde uitspraak van 9 juli 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2298, overweging 8, heeft de Afdeling een schending van paragraaf 7.6 van de Wet milieubeheer vanwege het ontbreken van een (tijdig genomen) m.e.r.-beoordelingsbesluit niet gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb. De Afdeling heeft daartoe overwogen dat, gelet op de inhoudelijke beroepsgronden die in die zaak waren aangevoerd, niet aannemelijk is dat belanghebbenden door het ontbreken van een m.e.r.-beoordelingsbesluit niet zijn benadeeld.

Appellant en anderen hebben in dit geval inhoudelijke beroepsgronden naar voren gebracht tegen de verrichte vormvrije m.e.r.-beoordeling. Zo hebben zij betoogd dat ten onrechte geen milieueffectrapport is opgesteld. Volgens hen is er sprake van ernstige bodemverontreiniging en een spoedeisende sanering, waardoor er sprake is van belangrijke ernstige gevolgen voor

het milieu. Gelet op deze inhoudelijke beroepsgronden is het aannemelijk dat [appellant sub 2] en anderen door het ontbreken van een tijdig genomen m.e.r.-beoordelingsbesluit zijn benadeeld. De Afdeling ziet daarom in dit geval geen mogelijkheid om het ontbreken van het m.e.r.-beoordelingsbesluit te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Awb.

3. De Afdeling ziet in het kader van finale geschilbeslechting evenmin aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van het besluit waarbij het bestemmingsplan is vastgesteld met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb in stand kunnen worden gelaten. Daartoe overweegt de Afdeling het volgende. (...)

Het voorgaande betekent dat de raad en het college weliswaar op verschillende momenten een m.e.r.-beoordelingsbesluit hebben genomen of beoogd hebben te nemen en daarin al dan niet naar een aanmeldnotitie of een eerder besluit hebben verwezen, maar een inhoudelijk, gemotiveerd en expliciet m.e.r.-beoordelingsbesluit ontbreekt. Daarmee heeft de raad naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende inzichtelijk gemaakt in hoeverre een integrale beoordeling van de mogelijke nadelige gevolgen van het project voor het milieu heeft plaatsgevonden en hoe rekening is gehouden met de relevante criteria van bijlage III bij Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten. In de motivering van het m.e.r.-beoordelingsbesluit dient het bevoegd gezag ook te verwijzen naar deze relevante criteria, zo vereist paragraaf 7.6 van de Wet milieubeheer.

Onder deze omstandigheden bestaat geen aanleiding te onderzoeken of de rechtsgevolgen van het besluit waarbij het bestemmingsplan is vastgesteld in stand kunnen worden gelaten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2453

Zaaknummer: 202101640/1/R3

Wetsartikelen: 6:22 Awb en 8:72 lid 3 onder a Awb

RECHTSPRAAK

Last onder dwangsom/Midden-Delfland

In de besluitvorming is ten onrechte geen aandacht geschonken aan de omstandigheid dat het beëindigen van de bewoning van de woning vanwege strijd met het bestemmingsplan, verstrekende gevolgen heeft voor appellant en zijn gezin.

Casus

Bij besluit van 16 april 2018 heeft het college van burgemeester en wethouders van Midden-Delfland appellant gelast om de bewoning van de woning op een locatie te Maasland te beëindigen en beëindigd te houden, op verbeurte van een dwangsom van € 20.000 ineens. Appellant woont sinds april 2000 in de woning. Op het perceel geldt op grond van het bestemmingsplan 'Bestemmingsplan Glastuinbouwgebieden' onder meer de bestemming 'Agrarisch - Glastuinbouw'. Gronden met deze bestemming zijn onder andere bestemd voor glastuinbouwbedrijven en daartoe behorende bedrijfswoningen. Bij brief van 20 september 2017 heeft de eigenaar van het perceel, het college verzocht om tegen de bewoning van de bij het glastuinbouwbedrijf behorende bedrijfswoning handhavend op te treden. Bij uitspraak van 26 oktober 2020 heeft de rechtbank het beroep van appellant tegen het besluit van 15 oktober 2018 ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak heeft appellant hoger beroep ingesteld, waarbij hij onder andere aanvoert dat in het concrete geval handhaving in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Volgens appellant is bij de besluitvorming onvoldoende aandacht geschonken aan zijn persoonlijke situatie en aan de gevolgen voor hem en zijn gezin indien zij de woning moeten verlaten.

Rechtsvraag

Zijn er in het concrete geval omstandigheden op grond waarvan moet worden geoordeeld dat handhaving in deze concrete situatie onevenredig is tot de daarmee te dienen doelen.

Uitspraak

De Afdeling stelt vast dat appellant en zijn gezin, waaronder zijn thuiswonende kinderen, hun

hoofdverblijf hebben in de woning op de locatie te Maasland. De opgelegde last onder dwangsom strekt ertoe deze bewoning te beëindigen. Dat maakt dat de belangen van zowel appelland als zijn gezin een rol moeten spelen in de afweging die het college gemaakt heeft. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 2 februari 2022, onder 7.10 (ECLI:NL:RVS:2022:285), speelt de aard en het gewicht van de met het besluit te dienen doelen en de aard van de hierbij betrokken belangen en de mate waarin deze belangen door het betrokken besluit worden geraakt, een rol in de belangenafweging die het college dient te maken.

De Afdeling volgt het standpunt van appelland dat het college het besluit op bezwaar op dit punt onvoldoende heeft gemotiveerd. De Afdeling is onduidelijk welk gewicht het college aan de belangen van appelland en in het bijzonder de individuele gezinsleden, waaronder zijn destijds minderjarige kinderen, heeft toegekend en op grond van welke overwegingen het college het algemeen belang bij handhavend optreden zwaarwegender heeft geacht. Zo gaat het besluit op bezwaar niet in op de belangen van appelland en zijn gezin bij het behouden van hun woning en hoe die belangen zich volgens het college verhouden tot het belang dat is gelegen bij handhaving van het bestemmingsplan. Appelland betoogt terecht dat uit het besluit op bezwaar niet blijkt op welke wijze het college de feiten en omstandigheden in kaart heeft gebracht en de belangen van appelland heeft betrokken in de besluitvorming. De Afdeling acht hierbij relevant dat het moeten beëindigen van de bewoning van de woning aan de locatie verstrekkende gevolgen heeft voor appelland en zijn gezin. De Afdeling concludeert dat het college in zoverre in strijd heeft gehandeld met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Het betoog slaagt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2457

Zaaknummer: 202006515/1/R3

Wetsartikelen: 7:12 lid 1 Awb en 3:4 lid 2 Awb

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Boekel

Delegatiebesluit waarmee de raad de bevoegdheid om een bestemmingsplan of een omgevingsplan vast te stellen aan het college delegeert, is een algemeen verbindend voorschrift. Beoordeling begrenzing hangt af van de omstandigheden van het geval.

Casus

Bij besluit van 22 februari 2018 heeft de raad van de gemeente Boekel het bestemmingsplan 'Omgevingsplan Buitengebied 2016' (het moederplan) vastgesteld, een zogenoemd 'bestemmingsplan met verbrede reikwijdte' als bedoeld in artikel 7c van het Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet (Chw). Het moederplan ziet op nagenoeg het gehele buitengebied van de gemeente Boekel. Bij besluit van 4 april 2019 heeft de raad het bestemmingsplan 'Omgevingsplan Reparatieherziening Buitengebied 2016' vastgesteld, waarmee de raad onder meer een aantal geconstateerde gebreken in het moederplan heeft hersteld. Vervolgens heeft de raad bij besluit van 12 december 2019 het moederplan gewijzigd vastgesteld naar aanleiding van de tussenuitspraak van de Afdeling van 14 augustus 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2772. Daarnaast heeft de raad op 28 maart 2018 een delegatiebesluit genomen. Dit is een afzonderlijk besluit waarbij de raad de bevoegdheid heeft gedelegeerd aan het college om een herziening van delen van het moederplan vast te stellen. Het college heeft van deze bevoegdheid gebruikgemaakt. Met het 'Omgevingsplan: Veegplan 5' (Veegplan 5) heeft het college beoogd om onder meer de door derde gewenste ontwikkeling mogelijk te maken op een perceel in het plangebied. Met de vaststelling van de bestemmingsplannen 'Omgevingsplan: Veegplan 7' (Veegplan 7) en 'Omgevingsplan: herziening [locatie]' heeft het college beoogd een aantal gebreken in Veegplan 5 te herstellen.

De voorzitter van de Afdeling heeft de staatsraad advocaat-generaal mr. A.G.A. Nijmeijer (A-G) gevraagd om ten behoeve van de rechtsontwikkeling een conclusie te nemen over de in artikel 7c, dertiende lid, van het Besluit uitvoering Chw opgenomen bevoegdheid van de raad om de bevoegdheid tot het vaststellen van delen van het bestemmingsplan te delegeren aan burgemeester en wethouders. Daarbij is de A-G verzocht om artikel 2.8 van de Omgevingswet

te betrekken.

Rechtsvragen

1. Is een delegatiebesluit waarmee de bevoegdheid om een bestemmingsplan of een omgevingsplan vast te stellen door de gemeenteraad aan het college wordt gedelegeerd, een algemeen verbindend voorschrift?
2. Wat zijn de eisen die aan een publicatie van zo'n delegatiebesluit worden gesteld?
3. Op welke wijze wordt in een concreet geval vastgesteld of sprake is van delegatie van delen van het plan en of een delegatiebevoegdheid voldoende concreet en objectief begrensd is?

Uitspraak

1. De Afdeling onderschrijft de conclusie van de A-G dat een delegatiebesluit waarmee de bevoegdheid om een bestemmingsplan of een omgevingsplan vast te stellen door de gemeenteraad aan het college wordt gedelegeerd, een algemeen verbindend voorschrift is. Steun voor deze opvatting vindt de Afdeling in de totstandkomingsgeschiedenis van de Derde tranche Awb. Op p. 181 van de memorie van toelichting (Kamerstukken II 1993/1994, 23 7000, nr. 3, toelichting bij het latere artikel 10:19 Awb) waar, meer in het algemeen, wordt stilgestaan bij de aard van een delegatiebesluit en het volgende wordt opgemerkt:

‘Voor delegatie geldt, evenals voor mandaatverlening, dat de burger moet kunnen nagaan of de delegataris wel bevoegd is. Daarom verplicht dit artikel tot vermelding van de vindplaats van het delegatiebesluit. Bij regelgeving kan het overigens de voorkeur verdienen die vermelding in de toelichting op te nemen (vgl. Aanwijzing 86 van de Aanwijzingen voor de regelgeving). Het delegatiebesluit zal, anders dan een besluit tot mandaatverlening, veelal moeten worden gepubliceerd in een officiële publicatie, nu een dergelijk besluit moet worden gekwalificeerd als een algemeen verbindend voorschrift.’

2. Dit brengt mee dat het delegatiebesluit bekend had moeten worden gemaakt op de wijze zoals beschreven in artikel 139 en 140 van de Gemeentewet, zoals deze artikelen luiden ten tijde van belang. In dit geval is dat niet gebeurd, zodat het delegatiebesluit moet worden geacht niet in werking te zijn getreden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BL0733). In zoverre is sprake van een bevoegdheidsgebrek. De Afdeling ziet evenwel aanleiding om dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van Awb te passeren, omdat kan worden vastgesteld dat belanghebbenden niet door dit gebrek zijn benadeeld. Daarvoor is het volgende van belang. Vast staat dat de raad het delegatiebesluit in zijn vergadering van 28 maart 2018 heeft genomen en dat het delegatiebesluit vervolgens is

gepubliceerd op de in artikel 3:42 van de Awb beschreven wijze. De inhoud van het delegatiebesluit is beschikbaar gesteld op de website van de gemeente, waarop ook het bestemmingsplan is te raadplegen, terwijl bij de bekendmaking van de bestreden bestemmingsplannen naar deze vindplaats is verwezen. Appellanten hebben geen beroepsgrond over de bevoegdheid van het college en de kenbaarheid van het delegatiebesluit aangevoerd. Uit hun beroepschriften blijkt dat de inhoud van het delegatiebesluit bij hen bekend is en dat zij, net als de raad en het college, ervan uitgaan dat het delegatiebesluit in werking is getreden. De Afdeling ziet in dit gebrek dan ook geen reden voor vernietiging van het bestreden besluit. Dit neemt niet weg dat het delegatiebesluit wel alsnog overeenkomstig de Bekendmakingswet bekend moet worden gemaakt, ook met het oog op toekomstige besluitvorming.

3. De Afdeling onderschrijft voorts de conclusie van de A-G dat het primaat van de vaststelling van een planregeling bij de raad berust. Het is dus aan de raad om te besluiten over het al dan niet delegeren van de bevoegdheid om delen van het plan vast te stellen. Daarbij dient de raad die delen van het plan waarvoor het college het bevoegde orgaan is, te begrenzen. De vraag of in een concreet geval sprake is van delegatie van delen van het plan, kan daarbij niet op voorhand op de door de A-G bedoelde categoriale wijze worden beantwoord, maar is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. De raad dient in het delegatiebesluit de bevoegdheid van het college voldoende concreet en objectief te begrenzen. Op grond van het delegatiebesluit moet dus uit een oogpunt van rechtszekerheid duidelijk en kenbaar zijn voor de vaststelling van welke delen van het bestemmingsplan het college het bevoegde orgaan is. Daarbij kan de bevoegdheid ook worden begrensd door beleidsregels van de raad, mits de begrenzing van de bevoegdheid op grond van die beleidsregels voldoende concreet en objectief te bepalen is. De beantwoording van de vraag of in een concreet geval een delegatiebevoegdheid voldoende concreet en objectief is begrensd, hangt uiteindelijk af van de omstandigheden van dat geval. Ook het college kan beleidsregels vaststellen. Daarbij moet het gaan om beleidsregels die zien op de vraag hoe die gedelegeerde bevoegdheid in een concreet geval door het college wordt gebruikt. Die beleidsregels moeten blijven binnen de grenzen die in het delegatiebesluit zijn gesteld bij de gedelegeerde bevoegdheid en de beleidsregels van de raad.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2394

Zaaknummer: 202100119/1/R2

Wetsartikelen: 7c lid 13 Besluit uitvoering Chw, 2.8 Omgevingswet, 139 Gemeentewet, 140

Gemeentewet, 6:22 Awb en 3:42 Awb

RECHTSPRAAK

Wnb-vergunning/Overijssel

De hoogte van windturbines moet worden geborgd in het besluit. De windturbinebepalingen in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling maken geen onderdeel uit van het in de Wnb opgenomen wettelijk beoordelingskader van de Wnb-vergunning. Dit betekent dat de Wnb-vergunning terecht niet vanwege het Nevele-arrest is geweigerd.

Casus

Gedeputeerde staten van Overijssel hebben een natuurvergunning verleend voor drie windturbines voor de locatie Windpark IJsselwind ten noorden van het Twentekanaal en op Fort de Pol in Zutphen. Het windpark ligt op 370 m afstand van het Natura 2000-gebied Rijntakken. Omwonenden en Stichting Eefde Tegen-wind hebben tegen de natuurvergunning beroep aangetekend.

Rechtsvragen

1. Moet de hoogte van een windturbine in de aanvraag of in het besluit zijn vastgelegd?
2. Wat zijn de gevolgen van het Nevele-arrest voor een Wnb-vergunning?

Uitspraak

1. De Afdeling volgt appellanten in hun betoog dat de hoogte van de windturbines wel gevolgen zou kunnen hebben voor de beoordeling van de cumulatieve effecten op het punt van aanvaringsslachtoffers. Op de zitting heeft het college toegelicht dat de Wnb-vergunning betrekking heeft op de realisatie van windturbines met een tiphoogte van 185 m, een rotordiameter van 120 m en een ashoogte 125 m. De Afdeling stelt vast dat in de onderzoeken wel van deze hoogten is uitgegaan, maar dat die hoogten niet zijn vermeld in de aanvraag en ook niet zijn vastgelegd in de verleende vergunning. Omdat de hoogte van de windturbines, anders dan bij de funderingen, invloed kan hebben op de mogelijke effecten als gevolg van het

project, was het in dit geval nodig om de omvang van het project te borgen in het besluit. Gelet hierop is het besluit in zoverre in strijd met de rechtszekerheid.

2. De windturbinebepalingen in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling maken echter geen onderdeel uit van het in de Wnb opgenomen wettelijke beoordelingskader van de Wnb-vergunning. Dat volgt uit artikel 2.7 en verder van de Wnb. Dit betekent dat het college de Wnb-vergunning terecht niet vanwege het Nevele-arrest heeft geweigerd. Of de Wnb-vergunning als vergunning geldt in de zin van de Mer-richtlijn, wat daar ook van zij, is geen reden om daar anders over te oordelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2334

Zaaknummer: 202006446/1/R1

Wetsartikelen: 2.7 lid 1 Wnb

RECHTSPRAAK

Last onder dwangsom/Waterland

Last onder dwangsom gerechtvaardigd ondanks ontbreken verplichting tot verwijderen verontreinigde grond.

Casus

Appellant exploiteert een veehouderij. Op zijn perceel bevindt zich een grondwal waarin afvalstoffen (o.a. puin en plastic) zijn vermengd. Het college heeft appellant een last onder dwangsom opgelegd teneinde de grondwal te verwijderen en de afvalstoffen af te voeren naar een erkende verwerker. Een toezichthouder heeft geconstateerd dat appellant de grondwal heeft uitgevlakt over zijn perceel en het naastgelegen weiland. Volgens het college heeft appellant daarmee grond toegepast die niet voldoet aan de in het bodembeleid vastgestelde kwaliteitseisen. De grond heeft de kwaliteitsklasse industrie, terwijl alleen grond van de kwaliteitsklasse achtergrondwaarde mag worden toegepast.

Rechtsvraag

Mocht het college een last onder dwangsom opleggen ook al is er volgens appellant geen kans op herhaling van de overtreding?

Uitspraak

Appellant betoogt dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college van handhavend optreden had moeten afzien. Hij voert aan dat handhavend optreden onevenredig is, omdat hij de uitgevlakte grond niet hoeft te verwijderen. De grond is namelijk niet van zo'n slechte kwaliteit dat er ernstige risico's zijn voor de gezondheid, bodem en ecologie als die grond blijft liggen.

Appellant voert verder aan dat in dit geval geen sprake is van gegronde vrees voor herhaling van de overtredingen, zodat het college geen last onder dwangsom ter voorkoming van herhaling heeft mogen opleggen.

De Afdeling is van oordeel dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond

waarvan het college van handhaving had moeten afzien. Dat appellant van het college de afgevlakte grond niet hoeft te verwijderen, betekent niet dat handhavend optreden onevenredig is. Daarbij is van belang dat het college heeft gesteld dat hoewel het verwijderen van de grond zou leiden tot geringe milieuwinst, moet worden voorkomen dat opnieuw ondoelmatig afvalstoffenbeheer plaatsvindt en moet worden voorkomen dat door het toepassen van grond opnieuw het milieubelang wordt geschaad door een verslechtering van de bodemsituatie. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het college op de zitting heeft toegelicht dat de uitgevlakte grond niet hoeft te worden verwijderd, omdat de wal over een aanzienlijke oppervlakte is uitgesmeerd geraakt, er maar kleine overschrijdingen zijn en, als je zou denken in termen van sanering, er ver onder de interventiewaarden wordt gebleven. Grondwater- of gezondheidsproblemen ten gevolge van de uitgevlakte grond zijn niet te verwachten.

Op het punt dat appellant heeft aangevoerd dat het college de last onder dwangsom niet had mogen opleggen omdat geen sprake is van gegronde vrees voor herhaling van de overtredingen, slaagt dat niet. Daarbij is van belang dat de overtredingen op het perceel en het naastgelegen weiland zijn begaan in de sfeer van de inrichting en op het perceel bedrijfsmatig met (afval)stoffen wordt gewerkt, zodat gevaar voor herhaling voor de hand ligt. Gelet op het voorgaande heeft het college een last onder dwangsom ter voorkoming van herhaling van de overtredingen mogen opleggen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2383

Zaaknummer: 202105104/1/R1

Wetsartikelen: 10.2 lid 1 Wet milieubeheer, 2.14a lid 2 Activiteitenbesluit milieubeheer, 37 lid 1 Besluit bodemkwaliteit en 52 lid 1 Besluit bodemkwaliteit

RECHTSPRAAK

Handhaving Waterwet/Waterschap Scheldestromen

Last onder dwangsom onttrekkingsverbod oppervlaktewater. Definitie oppervlaktewaterlichaam.

Casus

Bij besluit van 22 juli 2022 heeft de dijkgraaf van het Waterschap Scheldestromen besloten dat het binnen het beheergebied van het waterschap per 25 juli 2022 verboden is om water te onttrekken aan oppervlaktewaterlichamen. De aanleiding voor dit verbod is gelegen in de aanhoudende droogte in de zomer van 2022, als gevolg waarvan het peil in de waterlopen binnen het beheergebied snel daalt. De komende periode wordt verwacht dat die droogte blijft aanhouden.

Verweerder heeft een last onder dwangsom opgelegd aan verzoekers, vanwege het op 3 augustus 2022 handelen in strijd met dat algeheel onttrekkingsverbod. De last houdt in dat verzoekers geen oppervlaktewater mogen onttrekken en dat per geconstateerde overtreding van de last een dwangsom wordt verbeurd van € 5.000, met een maximum van € 25.000. Verweerder baseert die last op een toezichtrapport van 4 augustus 2022 dat is opgesteld naar aanleiding van een controle op het perceel van verzoekers op 3 augustus 2022. Tijdens die controle is door de toezichthouder geconstateerd dat water werd gepompt uit een sloot langs [naam straat] en dat met dat water een uienveld van verzoeker werd beregend.

Verzoekers hebben de voorzieningenrechter verzocht om de last onder dwangsom op te schorten. Ter onderbouwing van dat verzoek hebben zij aangevoerd dat het algeheel onttrekkingsverbod niet van toepassing is op het onttrekken van water uit de sloot langs [naam waterzuiveringsfabriek], omdat die sloot geen oppervlaktewater bevat en geen oppervlaktewaterlichaam is. Verzoekers hebben daar aan toegevoegd dat zij het effluent uit de sloot op grond van een ontheffing uit 1990 mogen gebruiken om de gewassen te beregenen.

Rechtsvraag

Kan de sloot worden aangemerkt als een oppervlaktewaterlichaam? Is er sprake van een overtreding van het onttrekkingsverbod?

Uitspraak

De voorzieningenrechter stelt voorop dat verweerder op grond van de Waterschapswet, in verbinding met de Algemene wet bestuursrecht (Awb), alleen bevoegd is om een last onder dwangsom op te leggen, wanneer sprake is van een overtreding van het verbod tot het onttrekken van water uit een oppervlaktewaterlichaam dat sinds 25 juli 2022 geldt voor de gehele provincie Zeeland. Tussen partijen is primair in geschil of dat verbod van toepassing is op het onttrekken van water uit de sloot bij de [naam waterzuiveringsfabriek]. Meer specifiek is tussen partijen in geschil of die sloot aangemerkt kan worden als een oppervlaktewaterlichaam.

In zowel de Keur als in de Waterwet staat als definitie voor het begrip ‘oppervlaktewaterlichaam’ opgenomen: het samenhangend geheel van vrij aan het aardoppervlak voorkomend water met de daarin aanwezige stoffen, alsmede de bijbehorende waterbodem, oevers, ondersteunende kunstwerken en voor zover uitdrukkelijk aangewezen krachtens de wet, drogere oevergebieden, alsmede flora en fauna. Uit de wetsgeschiedenis van de Waterwet blijkt dat met de omschrijving van het begrip oppervlaktewaterlichaam in de Waterwet is aangesloten bij de invulling die in de jurisprudentie van de Hoge Raad en de Afdeling is gegeven aan datzelfde begrip uit de Wet verontreiniging oppervlaktewateren. Uit die rechtspraak kan worden afgeleid dat een waterloop (in dit geval sloot) aangemerkt wordt als oppervlaktewaterlichaam, wanneer daarin een normaal ecosysteem aanwezig is en wanneer die waterweg in verbinding staat met een oppervlaktewaterlichaam in de zin van de Waterwet.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder de sloot bij de [naam waterzuiveringsfabriek] terecht aangemerkt als een oppervlaktewaterlichaam. Ter zitting is door partijen verklaard dat die sloot is gelegen naast de [naam waterzuiveringsfabriek], dat een teveel aan water (effluent, schoon afvalwater) uit de [naam waterzuiveringsfabriek] in die sloot wordt geloosd en dat in die sloot een stuw is aangebracht door verzoekers. Wanneer vanuit de [naam waterzuiveringsfabriek] teveel water op de sloot wordt geloosd, gaat dat water over de stuw en stroomt het via een systeem van zoutwaterwegen uiteindelijk in het Veerse Meer. Het Veerse Meer is een oppervlaktewaterlichaam als bedoeld in de Waterwet. Gelet daarop acht de voorzieningenrechter voldoende aannemelijk dat in de sloot een normaal ecosysteem aanwezig is (waarbij de kwaliteit ervan niet relevant is) én dat de sloot ook in verbinding staat met een oppervlaktewaterlichaam als bedoeld in de Waterwet. Dat het water maar één kant op stroomt én alleen wanneer teveel water vanuit de [naam waterzuiveringsfabriek] in de sloot terecht komt, maakt die conclusie naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet anders. Dat het water van de sloot uiteindelijk terecht kan komen in het oppervlaktewaterlichaam Veerse Meer, betekent dat sprake is van enige vorm van een

verbinding. Daarnaast is de sloot ook aan te merken als vrij aan het aardoppervlak voorkomend water en blijkt uit de definitie van het begrip oppervlaktewaterlichaam dat 'stuwen' daar als ondersteunend kunstwerk onderdeel van uit kunnen maken.

Verder stelt de voorzieningenrechter vast dat uit het besluit tot het instellen van het algeheel onttrekkingsverbod in samenhang met artikel 4, eerste lid, onder b, van de Keur afgeleid kan worden dat het verbod geldt in afwijking van verleende (onttrekkings)vergunningen. Dat betekent dat het onttrekkingsverbod – als bijzondere maatregel in verband met de droogte – geldt in afwijking van een aan verzoekers in 1990 verleende vergunning voor het onttrekken van water uit de sloot.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:4687

Zaaknummer: AWB- 22_3817 VV

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Handhaving peilbesluit/Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden

Grondslag vergunning afwijken peilbesluit.

Casus

[Appellant] woont aan [locatie A] in 't Goy. Achter zijn woning loopt een tertiaire watergang. Dat is een sloot die om een binnenvlakte loopt. [Appellant] heeft een agrarisch perceel in deze binnenvlakte. Naar aanleiding van handhavingsverzoeken heeft een toezichthouder van het Hoogheemraadschap op 9 september 2020 geconstateerd dat [appellant] in deze watergang een onderbemaling in werking heeft gesteld en in stand houdt. [Appellant] houdt het waterpeil in de binnenvlakte lager dan het peil zoals dat op 27 februari 2008 door het algemeen bestuur is vastgesteld in het Peilbesluit 'Tussen Kromme Rijn en Amsterdam-Rijnkanaal' (hierna: het Peilbesluit), en heeft daarvoor geen vergunning. Bij besluit van 1 december 2020 heeft het algemeen bestuur besloten [appellant] te gelasten de onderbemaling in de tertiaire watergang achter zijn woning uiterlijk op 7 december 2020 te staken en gestaakt te houden en de vrije doorstroming van water te allen tijde mogelijk te maken, zodat het waterpeil gelijk staat aan het door het waterschap vastgestelde waterpeil. Aan de last is een dwangsom verbonden van € 750 per constatering dat de overtreding voortduurt, met een maximum van € 7.500.

[Appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vergunningplicht uit artikel 3.3 van de Keur voor het afwijken van het in het Peilbesluit vastgestelde peil niet in strijd is met de Waterwet. Artikel 6.13 van de Waterwet biedt volgens hem niet de mogelijkheid voor het verlenen van een dergelijke vergunning. Als er geen vergunningsplicht geldt, kan er ook geen sprake zijn van het zonder vergunning in werking stellen en houden van een onderbemaling. Er is in dat geval dan ook geen sprake van een overtreding, aldus [appellant].

Rechtsvraag

Is de vergunningplicht uit artikel 3.3 van de Keur in strijd met de Waterwet? Is er sprake van

een overtreding?

Uitspraak

In de memorie van toelichting bij artikel 6.13 van de Waterwet (Kamerstukken II, 2006-2007, 30818, nr. 3, p. 122) staat: ‘Het mede aan hoofdstuk 6 ten grondslag liggende uitgangspunt van “decentraal wat kan” (zie ook paragraaf 15.3 van het algemeen deel) brengt met zich dat er naast de vergunningplichtige handelingen, bedoeld in de artikelen 6.2 en 6.3, tevens handelingen in een watersysteem zullen zijn waarvoor op grond van een verordening van het waterschap vergunning is vereist. Het onderhavige artikel strekt ertoe ook deze, op de reglementaire verordenende bevoegdheid van de waterschappen gebaseerde, vergunningen te integreren in het vergunningstelsel van hoofdstuk 6, opdat voor alle handelingen in een watersysteem steeds slechts één vergunning zal zijn vereist: de watervergunning. [...]’

De Afdeling is van oordeel dat, zoals ook uit de memorie van toelichting bij artikel 6.13 van de Waterwet volgt, het op grond van artikel 6.13 van de Waterwet is toegestaan om, los van de handelingen waarvoor in de artikelen 6.2 tot en met 6.5 is bepaald dat die zonder vergunning verboden zijn, in een verordening van een waterschap, zoals de Keur, te bepalen dat voor andere handelingen ook een vergunning is vereist. Dat betekent in dit geval dat het algemeen bestuur vrijstaat om in de Keur in samenhang gezien met de Uitwerkingsregels te bepalen dat van een in een peilbesluit opgenomen waterpeil mag worden afgeweken, mits daarvoor een vergunning is verleend. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat geen aanleiding bestaat om artikel 3.3 van de Keur onverbindend te verklaren.

Gelet op het voorgaande is voor het afwijken van het in het Peilbesluit opgenomen waterpeil een vergunning vereist op grond van artikel 3.3 van de Keur in samenhang gezien met artikel 20 van de Uitvoeringsregels. Vaststaat dat [appellant] een dergelijke vergunning niet heeft, maar wel een onderbemaling in werking had, waardoor in de watergang naast zijn perceel van het waterpeil uit het Peilbesluit werd afgeweken. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat sprake is van een overtreding en dat het algemeen bestuur bevoegd was om handhavend op te treden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2328

Zaaknummer: 202105905/1/R1

Wetsartikelen: 5.2 Waterwet en 6.13 Waterwet